

de det den 10. oktober – ikke et eneste argument.

Et oplagt problem er jo, at man ikke samtidig vedtog et andet arrangement. Sikkerhedsrisikoen, bliver der så sagt. Men jeg forstår det stadig væk ikke. For hvorfor kunne man ikke den 10. oktober have vedtaget at flytte arrangementet til, lad os nu sige den 13. november og flyttet stedet, lad os nu sige fra Glyptoteket til Arken i Ishøj og så bare meddele den beslutning, et par dage før tingene skulle løbe af stabelen? Jamen trusselsbilledet, lyder det igen!

Jeg forstår det ikke: Der er nedsat en række udvalg for at undersøge denne sag. Men som jeg nævnte tidligere, er der i intet af disse udvalg og i ingen af de samtaler, jeg har deltaget i, blevet oplyst noget som helst, der giver en belysning af trusselsbilledet. Det er mere noget med, at man henholder sig til tavshedspligten og forklarer, at der jo er nogle, der har fået noget at vide i nogle udvalg, og at det kan man selvfølgelig ikke oplyse, for det er altså meget hemmeligt! Så jeg vil altså insistere på, at disse oplysninger ikke er blevet givet i udvalg, hvori jeg sidder. Oplysningerne er ikke blevet givet!

Og jeg vil i øvrigt sige, at jeg har ikke modtaget oplysninger i de udvalg, som ikke, jeg havde nær sagt, allerede før jeg kom til udvalgs møderne, havde stået i aviserne, og som jeg har meget svært ved at se kan skade nogen som helst. Til gengæld – og derfor synes jeg, undersøgelserne har været interessante – har vi fået meget at vide om, hvordan samfundet fungerer.

Og dér vil jeg da godt henlede opmærksomheden på sagen om Retsudvalgets formand, hr. Bjørn Elmquist:

Retsudvalgets formand kommer for skade – eller hvordan det nu skal siges; det er der i hvert fald nogle der mener – efter et møde i et af disse hemmelige udvalg, Kontroludvalget, at udtale til en fjernsynskanal, at der har foreligget en konkret trussel.

Nu skal jeg jo straks sige, at jeg ikke vil udtale mig om, hvorvidt der faktisk har foreligget en konkret trussel. Jeg ved det i øvrigt heller ikke. Men jeg synes, det er interessant, at alene det, at man udtaler, at der har foreligget en konkret trussel, kan føre til overvejelser om, hvorvidt der kan rejses en straffesag mod én, der vistnok kan give op til et halvt år i fængsel.

Og her stiller jeg dette spørgsmål: Hvem har bestemt, at alene det i denne sag at meddele, at der er tale om en konkret trussel – ikke noget om, hvor truslen kommer fra, ikke noget om,

hvem der har modtaget den, eller hvem den er sendt til, ikke noget om, hvori den består, men bare det at meddele, at der foreligger en konkret trussel – er noget, der i Danmark skal kunne koste et halvt år i fængsel? Hvad er det for en lov, det fremgår af?

Jeg er ikke i tvivl om, at man kan finde loven – overhovedet ikke i tvivl – men jeg stiller det spørgsmål, om det er hensigtsmæssigt, at vi har et samfund, hvor det, at man aflyser et så stort arrangement, og hele den debat, der er derefter, kan få den konsekvens, at folk, der oplyser, at der har eksisteret en konkret trussel, altså kan risikere at skulle afsone en eller anden straf.

Vi synes, der er en række spørgsmål, som trænger til at blive diskuteret, idet der er blevet afsløret et kæmpemæssigt gråt område, der giver anledning til spekulation om, hvorvidt usaglige hensyn spiller ind i denne sag. Spiller hensyn til efterretningstjenester ind? Spiller hensyn til virksomheder ind? Det er svært at konstatere, fordi der reelt ikke er nogen parlamentarisk kontrol med den påståede trusselvurdering.

For os rejser det en diskussion om den parlamentariske kontrol med efterretningstjenestene. Det er ikke noget, vi har taget op her som et konkret forslag; men det er noget, vi vil tage op i den kommende tid.

Og så til konklusionen om selve sagen:

Det, der er det vigtigste i denne sag – det er også til de forskellige, der har været heroppe – er ikke at give regeringen en næse, stor eller lille, for det er egentlig temmelig uinteressant; det vigtigste i denne sag er fra Folketingets side at give et fuldstændig klart signal til omverdenen om, at vi ikke accepterer fatwaen, og det er det, vi kan gøre ved at vedtage den skarpe, klare og præcise dagsorden, som er foreslået af SF og Enhedslisten.

Arne Melchior (CD):

Ikke så få mennesker antager, når de overværer eller hører om visse begivenheder, at der ligger en højere mening bag dem. Ligesom politiet i sit opklaringsarbejde søger efter motiver, spørger mange, ikke mindst af mediernes formidlere: Hvad var egentlig den højere eller dybere mening? Hvad var motivet? Hvad var hensigten?

Men det er ikke altid sådan, at der ligger en højere eller dybere mening bag. Ofte ligger der såmænd bare menneskelig svaghed, menneskelige fejl, og den, der ikke har begået en eller mange af dem, må godt kaste den første sten.